

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobců: a) M. B., b) A. B. a c) J. B.**, všichni zast. Mgr. Janem Durčákem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2012, č. j. 20862/UP/2011/Kov, 20863/UP/2011/Kov, 20864/UP/2011/Kov, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: P. S.**, zast. JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou se sídlem K. J. Erbena 1266, Nová Paka, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2012, č. j. 30 A 37/2012 - 47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2012, č. j. 30 A 37/2012 - 47, **se ve výroku II. a III. zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2012, č. j. 20862/UP/2011/Kov, 20863/UP/2011/Kov, 20864/UP/2011/Kov **se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- IV. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jaroslavy Ježkové, advokátky se sídlem K. J. Erbena 1266, Nová Paka.
- V. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobkyním a) a b) náhradu nákladů řízení o ve výši 15 920 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jana Durčáka, advokáta se sídlem Opatovická 4, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalovaný [dále jen „stěžovatel a)“], a osoba zúčastněná na řízení [dále jen „stěžovatel b)“], domáhají zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. zastaveno řízení o žalobě žalobce c) J. B., a to pro nezaplacení soudního poplatku. Výrokem II. napadeného rozsudku bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele a) ze dne 28. 2. 2012 č. j. 20862/UP/2011/Kov, 20863/UP/2011/Kov, 20864/UP/2011/Kov a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím zamítl stěžovatel a) odvolání žalobců a), b) a c) proti souhlasu Městského úřadu Nová Paka (dále jen „stavební úřad“) s provedením ohlášené stavby rodinného domu na pozemcích p. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v k. ú. Nová Paka, vydanému stěžovateli b), panu P. S. dne 19. 10. 2011, pod č. j. MUNP/2011/18070/SÚ/PN. Výrokem III. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Krajský soud při posouzení žaloby vycházel z předpokladu, dle kterého není pochyb o tom, že písemný souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby je správním rozhodnutím v materiálním smyslu, byť není výsledkem klasického správního řízení. S ohledem na tento předpoklad krajský soud dovodil, že má-li se v takovém případě dostát požadavkům práva na spravedlivý proces, nezbyvá než nedostatky absenci právních institutů upravujících správní řízení ve stadiu přijímání rozhodnutí o souhlasu s provedením ohlášené stavby, narovnat, resp. zkorigovat v odvolacím řízení. Jinými slovy, odvolací orgán musí v takových případech provést odvolací řízení způsobem, jako by byl v pozici prvoinstančního správního orgánu.

Dospěl-li stěžovatel a) k závěru, že žalobcům účastenství v řízení nesvědčí, měl dle krajského soudu aplikovat ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého je v pochybnostech za účastníka považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Postupem, dle kterého stěžovatel a) odvolání žalobkyň zamítl jako nepřipustné, zkrátil žalobkyně o jednu instanci a dopustil se i dalších nesprávností. Nepřihlédl totiž k tomu, že žalobkyně a) podala dne 22. 11. 2011 žalobu k Okresnímu soudu v Jičíně na určení vlastnického práva k pozemkovým parcelám, z nichž stavební pozemek vzešel, tj. uplatnila námitku občanskoprávní povahy, o které si stěžovatel a) ve smyslu ustanovení § 114 odst. 3 stavebního zákona učinit úsudek nemůže. Dále krajský soud vytkl stěžovateli a), že se nevypořádal s odvolacími námitkami.

Z uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí stěžovatele a) zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel a) namítá, že postupoval podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2011, č. j. 4 As 7/2011 - 150, všechna zde uváděná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve které je poukazováno na ustanovení § 92 správního řádu a požadavek rychlosti a efektivity správního řízení. Ustanovení § 92 odst. 1

pokračování

správního řádu totiž přímo počítá se zamítnutím odvolání pro nepřipustnost v těch případech, kdy je podáno osobou, které právo na odvolání nesvědčí.

Postup dle ustanovení § 92 správního řádu vylučuje přezkum odvolání dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu a stěžovatel a) se tedy odvolacími důvody po právu nezabýval.

K pochybení ohledně nezohlednění občanskoprávní námitky žalobkyně a) stěžovatel a) uvedl, že stěžovatel b) v době ohlášení provedení nové stavby předložil doklady prokazující jeho vlastnické právo k dotčeným pozemkům. Ke dni vydání předmětného souhlasu byl v platnosti pravomocný rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10 C 149/2007 - 25, kterým bylo podílové spoluvlastnictví žalobkyně a) k předmětným pozemkům zrušeno a vypořádáno. Stěžovatel a) tak jednal v dobré víře ve správnost aktů státu.

Stěžovatel a) navrhuje napadený rozsudek ve výroku II. a III. zrušit a věc vrátit v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) nesouhlasí se závěry krajského soudu. Uvádí, že příslušný stavební úřad vycházel ve stavebním řízení z předložených dokladů prokazujících vlastnické právo stavebníka. Není proto jeho povinností provádět rozsáhlé dokazování ve věci sporného vlastnického práva či činit si o těchto skutečnostech vlastní úsudek. Současný účinný a platný zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem vychází v ustanovení § 11 z premisy, že je v dobré víře ten, kdo vychází ze zápisu v katastru nemovitostí učiněném po 1. 1. 1993. Ustanovení § 16 odst. 1 uvedeného zákona stanoví, že zápisy právních vztahů v evidenci nemovitostí provedené podle dosavadních předpisů prokazují pravdivost skutečností v nich uvedených, pokud není prokázán jejich opak. V době rozhodování stavebního úřadu byl stěžovatel b) vlastníkem sporných pozemků.

K námitce zpochybňující jeho vlastnické právo stěžovatel b) uvádí, že stavební úřad již nemá povinnost namítajícího účastníka vyzvat, aby se tento obrátil na soud, ale je toliko oprávněn takovou výzvu učinit. Výzva se navíc týká účastníků řízení, takové postavení však žalobkyním dle závěrů žalovaného nesvědčilo.

Stěžovatel b) nesouhlasí se závěrem soudu, dle kterého je absence usnesení o tom, zda určitá osoba je či není účastníkem řízení, vadou způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně a) a b) považují obě kasační stížnosti za nedůvodné a plně se ztotožňují se závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti byly podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Za stěžovatele a) jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání požadované zvláštními právními předpisy pro výkon advokacie a stěžovatel b) je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený

rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci zde uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné.

Se stěžovateli lze souhlasit v tom, že ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu přímo počítá se zamítnutím odvolání pro nepřipustnost v těch případech, kdy je podáno osobou, které právo na odvolání nesvědčí. Pokud by odvolací orgán musel nejprve rozhodnout podle § 28 odst. 1 správního řádu, pak takové rozhodnutí a odvolání proti němu podané by podle téhož ustanovení nebránilo dalšímu projednání a rozhodnutí o odvolání ve věci samé. To by však nutně muselo s ohledem na zásadu legitimního očekávání dospět k témuž závěru a obsahovat stejné odůvodnění jako rozhodnutí vydané podle § 28 odst. 1 správního řádu. Takový duplicitní postup by byl formální a vedl by pouze k zdánlivé ochraně práv osoby, která tvrdí, že je účastníkem řízení. Ke stejnému závěru shodně s kasačním tvrzením stěžovatele a) dospěl Nejvyšší správní soud nejen v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ans 38/2010 - 122 či rozsudku ze dne 19. 7. 2011, č. j. 4 As 7/2011 - 150, ale dospěla k němu i judikatura vztahující se k předcházejícímu správnímu řádu (srovnej např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 1998, sp. zn. 5 A 27/96).

Postupuje-li odvolací orgán podle ustanovení § 92 správního řádu, pak skutečně podané odvolání nepřezkoumává postupem podle ustanovení § 89 správního řádu z hlediska jeho obsahu a řízení předcházejícího jeho vydání. Důvody, které vedou k zamítnutí odvolání, jsou důvody procesního nikoli věcného charakteru. Kasační námitky jsou tedy důvodné.

Závěr krajského soudu, dle kterého měl stěžovatel a) v odvolacím řízení korigovat nedostatky řízení o vydání souhlasu, je však neudržitelný zejména proto, že proti předmětnému souhlasu není odvolání přípustné. Správní orgán při vydávání souhlasu neprovádí shodné posuzování záměru jako v rámci správního řízení. V případě souhlasu je úkolem správního orgánu pouze posoudit, zda žadatel dodržel podmínky, které stanoví zákon. Souhlas je jiným úkonem dle části IV. správního řádu.

V této souvislosti je vhodné připomenout, že judikatura Nejvyššího správního soudu, týkající se právní povahy souhlasu stavebního úřadu, který stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení stavebníka, byla v minulosti rozporná. Tato otázka byla proto předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

V usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76 (tj. po vydání napadeného rozsudku), dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou tzv. jinými úkony dle IV. části správního řádu, proti kterým se nelze bránit opravnými prostředky.

Souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby tedy není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 67 správního řádu, a nelze se proti němu bránit opravnými prostředky podle správního řádu či jiné zvláštní úpravy správního řízení. Stěžovatel a) se podanými odvoláními pro jejich nepřipustnost nemohl zabývat, a to ani po věcné ani po procesní stránce. V souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu ve spojení

pokračování

s ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu měl stěžovatel a) řízení o podaných odvoláních zastavit. Takový postup je na místě právě tam, kde je příslušné podání zjevně právně nepřipustné a nemůže o něm být věcně rozhodováno

Posuzovaný souhlas není ani rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., soudní ochrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. tak nepřipadá v úvahu. S ohledem na skutečnost, že vydání nezákonného souhlasu však může nastolit závadný stav, který se může přímo dotknout práv třetích osob, a to jak procesních práv, tak i práv hmotných, a s ohledem na skutečnost, že třetím osobám není umožněno se proti vydání souhlasu bránit opravnými prostředky podle správního řádu, musí být poskytnuta cesta k soudní ochraně práv v rámci správního soudnictví, a to prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby, napadající tento souhlas v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s.

Z uvedeného je zřejmé, že zvoleným postupem stěžovatel a) podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem a dopustil se tak pochybení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Takové vady či pochybení však nebyly předmětem žalobních námitek, neboť jak žalobkyně, tak stěžovatel a) i stěžovatel b) vycházeli z nesprávného předpokladu o právní povaze napadeného souhlasu. Nejvyšší správní soud považoval za nezbytné vyjádřit se k tomu, jakým způsobem měl krajský soud za této nestandardní situace při posuzování žaloby postupovat.

Správní soudnictví poskytuje ochranu subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zejména soudním řádem správním. V případě ochrany před nezákonným rozhodnutím je na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitostí žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné.

Určující pro rozsah soudního přezkumu je tedy řádná žaloba. V jejích mezích soud zkoumá napadené rozhodnutí, a pokud namítanou nezákonnost či vady řízení zjistí, zruší napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.

Nejvyšší správní soud dospěl při posouzení věci k závěru, že stěžovatel a) podstatně porušil ustanovení o řízení před právním orgánem, tj. jeho postup vykazuje vady dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Přestože ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. není výjimkou z dispoziční zásady, která ovládá soudní přezkum ve správním soudnictví, dospěl Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře k závěru, že z úřední povinnosti může soud z důvodu objektivně existujících vad zrušit napadené rozhodnutí, pokud rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vada a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje

zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry (srovnej rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84).

Nesměřují-li tedy žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může soud napadené rozhodnutí pro tyto vady zrušit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů. Zrušení rozhodnutí bez ohledu na žalobní námitky je ve všech těchto případech pouhým důsledkem toho, že vady jsou takového charakteru, že vylučují jiný postup a rozhodnutí soudu. Tak tomu bylo i v projednávané věci, kdy nesprávný předpoklad o právní povaze napadeného souhlasu všech zúčastněných zapříčinil nemožnost soudního přezkumu z hlediska žalobních námitek a krajský soud měl napadené rozhodnutí z úřední povinnosti dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit a věc vrátit stěžovateli a) k dalšímu řízení. V této souvislosti je vhodné dodat, že rozlišení mezi rozhodnutím ve smyslu § 67 s. ř. s. a úkonem podle části IV. správního řádu, bylo v případě napadeného souhlasu velmi obtížné a problematické, a to nejen pro stěžovatele či žalobkyně, ale také pro správní soudy.

Dalšími kasačními námitkami se již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

V posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro to, aby bylo rozhodnutí stěžovatele a) zrušeno. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasačními stížnostmi napadený rozsudek, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že jsou důvody i pro zrušení rozhodnutí stěžovatele a), který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveném Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí stěžovatele a) nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele a) [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.] a věc vrátil stěžovateli a) k dalšímu řízení. V něm je stěžovatel a) vázán závěry uvedenými v tomto rozsudku (§ 110 ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný byl v řízení o žalobě neúspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. V řízení o kasační stížnosti byl úspěšný částečně, neboť napadený rozsudek krajského soudu byl k jeho kasační stížnosti zrušen, současně však bylo pro podstatné vady řízení před správním orgánem zrušeno i jím vydané rozhodnutí. Za této situace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovateli náhrada nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s. nenáleží,

pokračování

přičemž ze spisu vyplývá, že mu ani žádné náklady řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatel b) měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli a) tj. žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 5 000 Kč za soudní poplatek za kasační stížnost a částkou 4 800 Kč za dva úkony právní služby, učiněné zástupkyní stěžovatele b), advokátkou, JUDr. Jaroslavou Ježkovou. Těmito úkony jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném ke dni provedení úkonů právní služby (advokátní tarif)] a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny dva úkony právní služby, náleží stěžovateli b) 4 800 Kč (2 × 2 400 Kč). Zástupkyně stěžovatele b) pro řízení o kasační stížnosti soudu nedoložila, že by byla registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti o příslušnou částku DPH nezvyšuje. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V řízení o žalobě měl stěžovatel b) postavení osoby zúčastněné na řízení, přičemž dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které by ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou by ji krajský soud uložil. Krajský soud však žádnou povinnost stěžovateli b) neuložil a žádné náklady řízení o žalobě ji tak nevznikly.

Žalobkyně a) a b) nebyly v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšné a náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti jim proto nepřisluší. Žalobkyně a) a b) však byly úspěšné v řízení před krajským soudem. Náleží jim proto náhrada nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 920 Kč. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 8 000 Kč (soudní poplatky za žaloby po 3 000 Kč + 2 soudní poplatky za návrhy na přiznání odkladného účinku žalobám po 1 000 Kč). Dále pak žalobkyním přísluší náhrada nákladů řízení za čtyři úkony právní služby, učiněné společným zástupcem žalobkyň a) a b), advokátem, Mgr. Janem Durčákem. Tyto úkony právní služby spočívají v převzetí a přípravě zastoupení a písemném podání žaloby soudu [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 advokátního tarifu], tedy celkem 8 400 Kč (4 × 2 100) a tomu odpovídajících náhradách hotových výdajů za čtyři úkony po 300 Kč tj. celkem 1 200 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Žalobkyně byly zastoupeny tímž advokátem, proto byla jeho odměna u každé z nich snížena o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu.), tedy z částky 4 200 Kč na částku 3 360 Kč. Náhrada nákladů řízení jedné žalobkyně tak činí 7 960 Kč, úhrnem pak 15 920 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu

